Pregaria.cat

Entrada

Pujada a la Pica d'Estats: Mireia

Va ser una idea genial. Potser un xic arriscada; però els quatre amics en acabar aquell sopar ho tenien clar. Pujarien a la pica d'Estats, el cim més alt de Catalunya, que supera els 3000 metres per posar-hi un menut pessebre en miniatura uns dies abans de Nadal. Va ser necessari preparar un bon equip d'alta muntanya, estudiar bé la meteorologia, prendre totes les precaucions i mantenir l'ànim engrescat i constant.

US PRESENTEM A LA MIREIA, LA SEGONA DEL QUARTET.

Sóc la Mireia. El meu nom sempre m'ha agradat. És una de les coses que agraeixo als pares. I més durant aquests dies al voltant de la festa de la Mare de Déu. És el mateix nom de Maria, però li afegeix un to de suavitat i poesia, que m'encisa. Sóc una sentimental perduda.

Estic estudiant segon de dret. Vaig dubtar molt i encara ara a cops penso que haguera estat millor fer disseny. Però m'agrada la justícia, la rectitud i endinsar-me en com es va construint la jurisprudència. Abans, però, cal passar pel desert d'unes assignatures memorístiques bastant dures.

M'encanta sortir amb aquests amics, són una gent especial, i també, la veritat, em resulta molt agradable trobar companys creients enmig d'un ambient en què sembla que ser cristiana és com ser un fòssil. Estem massa amagats, i si algú ens ho pregunta –cosa rara– notes una certa commoció interior. Com explicar-ho? Tot seguit et fa por que et cataloguin en una mena de secta, i comencen les preguntes de sempre. Sembla que t'estiguin examinant.

Va ser el Nadal de fa dos anys. Jo passava de tot. Estava obsessionada per aprovar els exàmens i vivia una mena d'èxtasi amb el Ramon. Quina cosa! Com pots estimar tant a una persona, i després en pocs mesos, com et pots cansar d'ella!! Mai acabaré d'entendre el cor humà. Deia que el Nadal de fa dos anys, vaig anar a la missa del Gall a una església que penso que es deia Casal Loiola, al carrer de Balmes. M'ho van dir unes amigues, i em va semblar bé; era Nadal, oi? No sé què va passar, encara ara no ho entenc, però de cop em va pujar com una marea des de dintre del fons del cor, i vaig creure que realment Déu hi era en Jesús.

I ara ja em veus a mi, en aquesta pujada tan forta, tot nevat, amb un fred que pela, apa amunt... però em sento feliç. On podria estar millor que aquí? La mare diu si he perdut el seny. Ells deuen estar calentons a casa, em sembla bé. Però sóc així. O tot o res. I ara he dit, doncs, tot. Ja, ja.

Estic segura que em veus, Déu meu, i que et dec caure mínimament bé. Sóc una mica extremista. Però havia de pujar al cim més alt del meu país per agrair-te el que va passar farà dos anys en aquella missa del Gall. Sento un gran agraïment pel que em vas mostrar. No eren paraules, ni sentiments, ni llums, ni coses rares... eres Tu, tan a prop, tan especial, i sobretot tan definitiu. Voldria, a partir d'aquesta mena de romeria blanca, començar una vida nova, em sento amb una gran força interior, i en especial sé de veritat que ja mai em deixaràs.

Jesús Renau sj.